

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

ΕΙΧΕ νυχτώσει πικραμένος
Σε μιὰ τοῦ Παραδείσου ἄκρη
Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος γυρμένος
Ἐσφόγγιζε τὸ πρῶτο δάκρυ
Ποῦ μέσ' ἀπ' τὴν ἀθώα καρδιά του
Ράντιζε ἀγγὸ τὰ βλέφαρά του.

Εἶχε προβάλλει τὸ φεγγάρι
Πασίγαρο καὶ μαγεμένο.
Κάθε δέντρο, κάθε κλωνάρι
Ἐχώριζεν ἀργυρωμένο
Κ' ἡ νύχτα ἐκεῖνη σὰν ἡμέρα
Σκόρπιζε φῶς πέρα καὶ πέρα.

Εἶχεν ἡ λίμνη τὰ νερά της
Βαθειὰ μαργαριτοσπαρμένα,
Ἡ νύχτα σκόρπαε τὴ χάρά της
Μέσα στὰ δάση τὰ παρθένα
Στ' ἀνήσχιστα, τὰ πλέρια δάση
Ποῦ τᾶχεν ἀργυροσκεπάσει.

Τᾶηδὸνι τῶχαν ἀπατήσει
Τὰ ξέφωτα περίγυρά του
Κι' ἓνα τραγοῦδ' εἶχ' ἀρχινήσει
Με τὴ γλυκύτερη λαλιά του
Τί μουσική! λὲς καὶ τὴ φύση
Μιὰν ἀρμονία εἶχ' ἀναστήσει!

Κι' ὄλα τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια,
Τᾶγριοποῦλι, τὸ λιοντάρι,
Σκουλήκια, ταπεινὰ μαμούδια,
Ἐνα τραγοῦδι εἶχανε πάρει
Κι' ἔψελνε τέτοιο μεγαλεῖο
Κάθε ζωή, κάθε στοιχεῖο!

Ἡ Εὐὰ ἐκάθωταν γυρμένη
Σ' ἓν' ἀνοστολόιστο κλωνάρι
Ἀνάμαλλη καὶ ξαναμμένη.
Πόση ὀμορφιά καὶ πόση χάρι
Πιέρναν τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα
Ἄπὸ τὰ κάλλη της ἐκεῖνα!

Καὶ τὸ ρυάκι σταματοῦσε
Στὸ πλάγι της τὸ πέρασμά του
Κι' ἐρωτεμένο τὴν κρατοῦσε
Μέσ' στὰ σμαράγδινα νερά του
Κι' ἔκλαιε φεύγοντας καὶ πάλι
Μακρὰ ἀπὸ τέτοια θεῖα κάλλη.

Κεῖχεν ἡ Εὐὰ πόθον ξένο
Στὰ φλογερά της στήθη νοιώσει,
Τὸ ρόδο τὸ μισανοιγμένο
Τριγύρω ἢ ὀμορφάδα ἢ τόση,
Ὅλα τῆς λέγαν μὲ μιὰ γλώσσα
Τόσα κρυφὰ τραγοῦδια, τόσα. . .

Στῆς φλέβες της θερμὸ τὸ αἷμα
Ἐβραζ', ἐχόγλαζεν ἀκόμα,
Φωτιῆς σκορποῦσε ἀπὸ τὸ βλέμμα,
Στεγνὸ εἶχε τὸ μικρὸ της στόμα,
Κ' ἡ ὀμορφιά της εἶχε πάρει
Τριδίπλη λάμψη ἀπ' τὸ φεγγάρι!

Τί νύχτα! κλαῖς Ἀδὰμ ἀκόμα
Μέσ' στὰ πικνόδεντρα κρυμμένος:
Ἐχεις παράπονο στὸ στόμα,
Εἶσαι βουβὸς κι' ἀπελπισμένος,
Δύστυχε, θὰ σὲ θανατώσῃ
Ἡ μοναξιά ποῦ σᾶχει ζῶσει!

.....

Κάποια φωνή ἐκεῖ σιμά του
 Φαρμακερὴ φωνή, τοῦ βάνει
 Τὰ λόγια αὐτὰ μέσ' στήν καρδιά του
 Καί τρέμει ὁ μαῦρος μὴν πεθάνει
 Καί μὲ λαχτῆρα ποῦ σπαράζει
 Τὰ δέντρα, Εὔα, Εὔα, κράζει.

.....

Μόλις ἐπρόβαλε μπροστά του
 Ὁρθόστηθη, πανώρρα, ἴδια
 Θάμπωσεν ἄγρια ἡ ματιά του.
 Τοῦ τρέμουνε τὰ κατακλείδια
 Καί σὰν τρελλὸς ζητάει τὰ φρένα
 Στὰ χεῖλι τῆς τὰ διψασμένα!

.....

(Αὔγουστος 1897)

Ψηλὰ τὸ καθαρὸ φεγγάρι
 Σύννεφ' ὀλόμαυρο σκεπάζει
 Κλαίει μαραμένο τὸ χορτάρι,
 Τὸ τριαντάφυλλο γλωμιάζει·
 Ἦταν τὸ φίλημα τὸ πρῶτο
 Φαρμακερὸ σπάθωα, γνότο!

Σκούζει τὰ γρῆμι στὴ μονιά του
 Καί τὸ λιοντάρι ἀγριεμένο
 Τὴν τρομερὴ φέγγει ματιά του
 Στὸ πρόβατο τὸ δειλιασμένο
 Κι' ἓνας ἀητός, βαθειά, στὰ ὕψη
 Ἐν' ἄλλο ἄγρια εἶχε συντρίψει!

Κι' ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, μόνος
 Τὸν κόσμον αὐτὸν νὰ κυβερνάη
 Γεννήθηκε τρανός, ὁ Πόπος,
 Καί τίποτε δὲν ἀγροικαίει,
 Κ' ἡ πλάση μέρα νύχτα κλαίει
 Τὸ φίλημα σὰς ποῦ τὴν καίει!

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

